

Vybíráme z blogů signály.cz

Napsala uživatelka Zdendanda 9. 5. 2014, rubrika: Příběhy malého velkého manželství.

Zázrak jménem Monika

Svědectví o největším zázraku v našem společném životě

Už před svatbou jsme věděli, že rozhodně chceme děti. Když jsem tedy necelý rok po svatbě zjistila, že čekáme miminko, měli jsme oba velkou radost. Ta byla tím větší, že mé první těhotenství krátce po svatbě skončilo už v 9. týdnu. Poučena předchozí zkušeností jsem toto těhotenství celý první trimestr tajila. Tentokrát ale vše probíhalo, jak mělo a já prožívala (až na nevolnosti) bezproblémové těhotenství. A pak přišel "velký" ultrazvuk v 21. týdnu...

Paní doktorka kontrolovala jednotlivé orgány a pěkně nám popisovala, co vidíme. Když se ale vrátila ke hlavičce a podezřele dlouho si tam něco prohlížela, začala jsem mít neblahé tušení. A když nás potom odeslala do čekárny s tím, že tam některé struktury nejsou dobře vidět a musí nás zkontrolovat ještě jeden pan doktor, o kterém jsem z internetu věděla, že je největším odborníkem na daném pracovišti (a dost možná i v celém Brně), už jsem si byla téměř jistá, že je něco špatně. Pan doktor také dlouze prohlížel

hlavičku a nakonec nám oznámil, že náš nález není bohužel úplně normální – miminko má v hlavičce nějaký útvar o průměru cca 16mm, který tam nepatří. Naštěstí byl v místě, kde až tolik nepřekážel vývoji mozku. Ovšem z ultrazvuku už nejde poznat více, proto nás objednají na magnetickou rezonanci. A tím začal kolotoč vyšetření. Jako první genetická konzultace s důležitou otázkou, jestli si budeme chtít miminko nechat, i kdyby mělo být postižené. Odběry, magnetická rezonance, která ukázala, že útvar je krevní povahy – nejspíše hematom nebo cévní malformace, neurochirurgická konzultace a rozhodnutí, že ať bude miminko jaké bude, tak je chceme přijmout. Nikdo nám nedokázal říct, jak moc se to může na vývoji našeho dítěte projevit. Náš nález byl natolik jedinečný, že i v odborné literatuře bylo těžké najít podobný případ. Navíc s tím v těhotenství stejně nešlo nic udělat (jak prohlásil trefně pan doktor: „Nasedli jste do rozjetého vlaku, ale vy tam nejste strojvedoucí...“).

Začali jsme se intenzivně modlit za to, aby se naše miminko mohlo v pořádku narodit, a abychom dokázali zvládnout případné postižení. Prosili jsme o přímlovu svatou Zdislavu a patronku našeho děvčátka, svatou Moniku. Doufali jsme ve zlepšení situace. Když jsme ale po Vánocích šli na kontrolní ultrazvuk, vypadala situace velice špatně. Došlo k rozšíření mozkových komor a obstrukčnímu hydrocefalu. Na předčasný porod bylo zatím brzo, na ukončení

těhotenství (naštěstí) pozdě. Situace nevypadala vůbec příznivě. V tu chvíli se rozjela „modlitební kampaň“. Modlili se za nás naše rodiny, přátelé a přátelé našich přátel, kněží a řádové sestry i celé kláštery. Nemáme ani tušení, kolik lidí bylo zapojeno, chodily nám zprávy, že lidé, které jsme nikdy neviděli, obětovali na náš úmysl pouť, modlí se za nás, bylo odslouženo několik mší svatých na tento úmysl. S manželem jsme ke svým přímluvcům přidali ještě svatého Judu Tadeáše, přímluvce v beznadějných situacích, protože lidské síly a znalosti pomoci nemohly, pomoci mohl jenom zázrak.

Na další kontrolu jsme šli s tlukoucím srdcem, ale pevným odhodláním, že budeme pokračovat v těhotenství tak dlouho, jak jen to bude možné. Ta radost, když nám pan doktor řekl, že hydrocefalus zmizel, komory se zase zmenšily na přijatelnou velikost a předčasný porod tedy zatím nebude nutný!

Těhotenství potom pokračovalo bez větších problémů, situace se stabilizovala a nedocházelo k žádnému razantnímu zvětšování komor. Protože ale útvar v hlavičce byl pořád, bylo rozhodnuto, že porod bude veden císařským řezem, aby nedošlo k vnitřnímu krvácení do mozku. Termín byl stanoven na Velký pátek. A v tento den, v 10:05 se nám narodila krásná a velká (52cm, 3440g) dcera Monika. Po absolvování kontrolního ultrazvuku a dalších vyšetření nám bylo sděleno, že se jedná o zdravého novorozence. Komory má

pořád mírně rozšířené, ale nemělo by to ničemu vadit. A ultrazvuk v dětské nemocnici ukázal, že hematom z hlavičky zmizel (tedy nejspíš se vstřebal), zbyla po něm jenom malá pseudocysta, která Moniku nijak neohrožuje. Samozřejmě, nedá se ještě s jistotou říct, že si neponese nějaké následky. Ale zatím máme doma zdravé a prospívající miminko.

Tímto bych chtěla poděkovat všem nám známým i neznámým dobrodincům, kteří nás v tomto těžkém období provázeli svými modlitbami, Pán Bůh vám to oplatí! Náš největší dík patří právě Jemu.

<https://zdendanda.signalny.cz>